

Ce Inseamna A Fii Adventist De Ziua A Saptea?

Written by Dennis Priebe

Cu ani în urma, Biserica Adventista de Ziua a Saptea a votat adoptarea a douazeci și șapte de declarații concise, reprezentând punctele de credință susținute în mod unanim de către membri acestei denominațiuni. Toți cei care devin membri ai Bisericii Adventiste trebuie să declare că sunt de acord cu aceste douazeci și șapte de puncte de credință. Întrebarea este: definesc aceste douazeci și șapte de declarații, esența credinței Adventiste? Ne conduce lectura acestor doctrine, direct în inima Adventismului?

Consider cele douazeci și șapte de declarații asemenea unor avanposturi care delimitează un teritoriu. Ele ne indică până unde se întinde terenul aflat în proprietate și de unde începe proprietatea învecinată. Ele definesc elementele distinctive ale Adventismului în raport cu celelalte grupări creștine și ne arată de ce adventiștii de ziua a șaptea nu sunt baptiști sau o altă biserică. Dar, cât de multe ne spun aceste indicatoare despre edificiul aflat în interiorul domeniului desemnat? Ne conduc cele douazeci și șapte de declarații la esența a ceea ce înseamnă a fi adventist de ziua a șaptea?

Adventismul de Ziua a Saptea poate fi definit și ca mod de viață. Vinerea, ne pregătim pentru Sabat; mergem la biserică sâmbăta dimineață și închidem Sabatul la asfintitul soarelui. Preferințele noastre alimentare sunt oarecum diferite de cele ale unei persoane obișnuite cu dieta americană obișnuită. Creștem într-un mediu cultural tradițional și ne familiarizăm cu stilul de viață adventist. Dar, ne ajută această cultură și acest stil de viață să înțelegem ce înseamnă a fi adventist de ziua a șaptea? Sau avem nevoie de mai mult pentru a pătrunde în inima Adventismului?

Începuturile adventismului

Când Domnul Isus a murit pentru întreaga omenire, a fost asigurată mântuirea personală pentru toți cei care aleg să o primească? Puteau avea ucenicii lui Isus siguranța că vor fi mântuiți, datorită crucii? Categorie Da. A existat vreun adventist de ziua a șaptea care să fi fost prezent acolo, în preajma crucii? Nu. Deoarece evenimentul crucii a avut loc cu o mie opt sute de ani înainte de apariția Adventismului. Cu toate acestea, iertarea păcatelor și siguranța mântuirii au fost oferite chiar atunci, pentru toți cei care credeau. Prin urmare, Adventismul nu a fost chemat la existență pentru a le oferi oamenilor siguranța mântuirii, nu-i așa? Aceasta a fost realizat cu mult înainte de a apărea vreun adventist.

A existat vreun adventist pe vremea când Domnul Isus a fost instituit ca Mare Preot al nostru, în sanctuarul ceresc, ca să mijlocească în favoarea oamenilor pentru următorii o mie

opt sute de ani? Se pare ca Adventismul nu a fost necesar nici pentru aceasta lucrare. Domnul Hristos a început sa învalui rugaciunile noastre în fumul de tamâie al neprihanirii Sale cu mult timp înainte de a fi existat vreun adventist. Lucrarea de slujire a Duhului Sfânt pentru hranirea si îngrijirea crestinilor în cadrul bisericii nu a avut nevoie în nici un fel de existenta Adventismului.

Fara îndoiala, toate acestea sunt vitale pentru crestinatate, iar noi trebuie sa le afirmam ca fiind foarte importante pentru noi astazi, dar adventistii au mostenit aceste adevaruri de la alte generatii crestine. Aceste adevaruri au fost instituite fara a fi necesara existenta Bisericii Adventiste de Ziua a Saptea. Atunci, de ce a fost necesar Adventismul?

Apocalipsa 14:7 ne spune sa ne "temem de Dumnezeu si sa-I dam slava, caci a venit ceasul judecatii Lui". Dar, ceasul judecatii lui Dumnezeu a început în 1844 si, odata cu el, ispasirea finala, curatirea sanctuarului si stergerea pacatului. A aparut Adventismul în aceasta perioada de timp? Este posibil ca existenta Bisericii Adventiste de Ziua a Saptea sa fie legata în mod direct si strâns de curatirea sanctuarului? Acesta sa fie motivul existentei ei? Dar ce înseamna toate acestea? Care este miezul problemei?

Marea lupta

Satana a pus la îndoiala caracterul lui Dumnezeu si dreptul Lui de a conduce universul. El spunea ca dovada incapacitatii lui Dumnezeu de a conduce este dovedita de faptul ca a dat o lege care nu putea fi respectata. Satana a avut un mare succes în marea lupta, prin raspândirea acuzatiilor lui. El a determinat chiar si pe poporul ales al lui Dumnezeu din timpul Vechiului Testament, sa creada ca Dumnezeu este nedrept si aspru. În marea apostazie de dupa perioada Noului Testament, Satana i-a convins pe crestini ca Dumnezeu le cere anumite ritualuri si fapte, care sa completeze lucrarea savârsita de Domnul Hristos la cruce. Când cititi Biblia si istoria bisericii, ati putea începe sa credeti ca Satana va câstiga batalia. Aceasta teama este mentionata câteva întrebări exprimate în Daniel 8:13. Cât timp va continua aceasta controversa? Cât timp va continua sa fi calcat în picioare numele bun al lui Dumnezeu? Va învinge, în cele din urma, Satana? Raspunsul este dat în versetul 14. Lupta nu va continua la nesfârșit. Dupa 2300 de seri si dimineti, sanctuarul va fi curatit. Defaimarea numelui lui Dumnezeu va înceta. Dumnezeu va fi justificat. Romani 3:4 formuleaza acest gând foarte bine. "Ca sa fi gasit neprihanit în cuvintele Tale, si sa iesi biruitor când vei fi judecat". În acest context, expresia "gasit neprihanit" înseamna eliberat de acuzatii, declarat nevinovat, justificat.

Domnul Isus a îndepartat orice suspiciune la adresa legii si caracterului lui Dumnezeu, prin cea mai nobila demonstratie care a fost vazuta vreodata pe pamânt. El a dovedit ca legea lui Dumnezeu este buna si caracterul lui Dumnezeu este iubire. Dar o singura întrebare stânjenitoare a ramas înca fara raspuns. Pot fiintele umane cazute, care si-au petrecut jumatate din viata în razvratire, sa traiasca în mod real fara a continua sa se mai razvrateasca vreodata? Este posibil ca Isus sa fi reusit, dar ceilalti pot?

Unii au exprimat ideea ca justificarea lui Dumnezeu a fost savârsita la cruce si ca nimic altceva nu ar fi necesar pentru îndreptarea lui Dumnezeu si a guvernarii Sale. Dar dovezile arata cu claritate ca justificarea lui Dumnezeu nu a fost definitivata la cruce; ca Dumnezeu asteapta o justificare finala, înainte de încetarea pacatului pe aceasta planeta. "Întregul cer

asteapta ca noi sa dovedim justetea legii lui Dumnezeu". (Review & Herald, 16 aprilie, 1901). Deci, necesitatea de a dovedi ca legea lui Dumnezeu este buna si dreapta pentru cei pacatosi, continua sa existe.

"Hristos asteapta cu o dorinta nestavilita manifestarea caracterului Lui în biserica Sa. Când caracterul lui Hristos va fi reprodus cu desavârsire în poporul Lui, atunci va veni pentru a-i declara ca fiind proprietatea Lui" (Christ's Object Lessons, p. 69). Acest citat renumit spune în mod limpede ca cea de a doua venire trebuie sa întârzie pâna când caracterul lui Hristos va fi vazut în viata celor care se considera a fi poporul Lui. Singurul motiv posibil al unei asemenea întârzieri în planul lui Dumnezeu pentru acest pamânt este ca înca mai exista ceva care trebuie demonstrat prin poporul lui Dumnezeu, cu privire la acuzațiile Satanei si cu privire la caracterul lui Dumnezeu.

Apocalipsa 14:5 descrie ultima generatie de locuitori ai pamântului înainte de venirea lui Isus. "Si în gura lor nu s-a gasit minciuna, caci sunt fara vina înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu". Aici, Dumnezeu rosteste o fagaduinta incredibila. El afirma ca va aduce la existenta un popor care sa fie fara vina, adica fara nici un fel de greseala. În The Desire of Ages, p. 671 exista o declaratie clasica: "În realizarea desavârsirii caracterului poporului Sai sunt implicate onoarea lui Dumnezeu si onoarea lui Hristos". Nu onoarea sau mântuirea noastra sunt mentionate aici, ci numele si caracterul lui Dumnezeu. El a fagaduit ca va desavârși pe poporul Sau. Oare chiar poate sa înfaptuiasca aceasta? Daca Dumnezeu nu ne poate face desavârsiti, atunci cuvântul Lui este dovedit a fi o minciuna, iar Satana învinge în marea lupta. E usor de înteles.

"Împlinirea cuvântului Sau fata de noi pune în joc onoarea tronului Sau" (Hrist's Object Lessons, p. 148). Ori de câte ori Dumnezeu promite ceva, El garanteaza promisiunea facuta cu propriul Sau nume. Venirea lui Hristos pe pamântul nostru implica însusi tronul lui Dumnezeu, si tronul Lui este implicat în ceea ce va realiza El prin ultima generatie. "Fiecare caracter va fi dezvoltat pâna la desavârsire; si toti oamenii vor fi nevoiti sa treaca, fie de partea loialitatii, fie de partea razvratirii. Apoi, va veni sfârșitul. Dumnezeu își va justifica legea si va elibera pe poporul Sau" (The Desire of Ages, p. 763). Este important sa evidentiem ca Dumnezeu își justifica propriul Sau nume, dar este de asemenea important si vital sa înțelegem ca justificarea aceasta se va înfaptui în caracterul poporului Sau. Pentru demonstrarea finala a integritatii caracterului si a legii lui Dumnezeu este necesara o maturizare deplina, atât a caracterelor neprihanite, cât si a celor nelegiuite. Încetarea pacatului pe acest pamânt este în mod evident dependenta de justificarea lui Dumnezeu, savârsita odata cu finalizarea planului de rascumparare.

Este semnificativ faptul ca Ellen White numeste aceasta lucrare ispasire finala. La cruce, sacrificiul a fost împlinit si finalizat, dar ispasirea nu a fost încheiata acolo. Aici este deosebirea dintre Adventism si celelalte religii crestine. Ispasirea este legata de timpul si modul în care Dumnezeu va învinge în marea lupta, precum si de urgenta sau amânarea venirii Domnului Hristos. Aceasta înseamna ca scopul existentei Adventismului este acela de a dovedi ca Satana este un mincinos si ca Dumnezeu rosteste adevarul în marea lupta. Este simplu si usor de înteles. Acesta este mesajul si aceasta este esenta Adventismului. Speranta unica de a fi pentru totdeauna în siguranta fata pericolului reaparitiei razvratirii în univers se va adeveri numai atunci când va nu va mai exista niciodata posibilitatea ca cineva sa acorde atentie acuzațiilor Satanei, deoarece acestea au fost deja dovedite false printr-o

demonstratie incontestabila. Bineînțeles, aceasta presupune în mod inevitabil implicarea poporului lui Dumnezeu în demonstrație. Rolul nostru este acela de a-I îngadui lui Dumnezeu să vină în vietile noastre pentru a realiza ceea ce El a declarat că poate să realizeze - să curețe inimile noastre și să ne facă întru totul ascultători de El.

Prieteni mei, doriți cu adevărat ca păcatul să ia sfârșit pe această planetă? V-ați saturat să auziți despre molestarea copiilor? V-ați saturat să auziți despre violența lipsită de sens a războaielor de agresiune? V-ați saturat să auziți despre chinuirea animalelor care i-au fost date în grija omului? V-ați saturat să auziți despre nedreptatea din curțile de judecată, unde prea adesea bogăția determină soluția unui caz? Nu există decât un singur lucru care va pune capăt acestor probleme, și anume cea de a doua venire a lui Hristos. Revolta, demonstrațiile de protest sau boicotările nu pot rezolva aceste abuzuri. Asemenea mijloace ar putea ușura unele dintre suferințele noastre, dar nu reprezintă soluția în sine. Singura cale de a pune capăt urâciunii păcatului este aceea de a-i îngadui lui Isus să revină. Va rog să observați că eu nu spun: așteptați ca Isus să revină. Pentru că El este cel care ne așteaptă pe noi; nu noi Îl așteptăm pe el.

Misiunea Adventismului este diferită de misiunea oricărei alte grupări creștine care a existat vreodată. Misiunea Adventismului este diferită de misiunea bisericii creștine timpurii; este diferită de misiunea valdenzilor; este diferită de misiunea lui Martin Luther. Misiunea noastră este întru totul unică. Ea nu a fost încredințată niciodată unui alt grup de oameni de pe fața acestui pământ. Motivul este pur și simplu acela că noi trăim în Ziua Ispășirii, un timp în care curățirea sanctuarului este în curs de desfășurare și în această Zi sunt implicate aspecte cu un caracter unic.

Când poate reveni Hristos?

Cea de a doua venire a lui Hristos nu poate avea loc în mod întâmplător, deoarece este dependentă de victoria lui Dumnezeu în marea luptă. În anii 1840, Dumnezeu a adus la existență un popor care a avut o experiență minunată. Dar, după marea dezamăgire, situația s-a deteriorat și poporul lui Dumnezeu nu a avut curajul să înainteze în unitate. Ei s-au fragmentat și doar câțiva au supraviețuit acelei dificile perioade. Domnul Isus dorea foarte mult să revină cât mai curând după 1844, dar nu a putut deoarece poporul Sau nu a fost unit și nu a înaintat alături de El. Prin urmare, Domnul Isus a lăsat evenimentele în stare de așteptare, așa cum se întâmplă cu lansarea misiunilor spațiale din Florida care sunt lăuate în așteptare atunci când există nereguli de funcționare a echipamentului.

După patruzeci de ani de rătăcire prin pustie, Domnul Isus s-a adresat din nou poporului Sau întrebându-l dacă dorește să înainteze alături de El. Dar încă odată poporul lui Dumnezeu a dat înapoi. În loc de a se întreba "Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu?", ei au întrebat, "Ce spun conducătorii noștri?" Am petrecut o bună parte a ultimului secol, negând faptul că noi suntem cei care au întârziat de fapt venirea lui Hristos cu o sută de ani. Am declarat că pocăința înaintașilor noștri a fost sinceră și că de atunci încolo am început să predicăm neprihanirea prin credință. În realitate, negarea soliei de la 1888 este tot atât de reală în prezent ca și în 1890.

Ca rezultat al eșecului nostru din anii 1890, Hristos a trebuit să-și lase planurile în așteptare încă odată, de data aceasta pentru mai bine de un secol. Acum, El adresează încă un apel

miscarii Adventiste de Ziua a Saptea. Domnul ne spune ca este pregatit sa ne ia acasa daca suntem dispusi sa înaintam uniti cu El. Ce se va întâmpla de data aceasta? Vom raspunde noi într-o asemenea maniera încât sa aducem la îndeplinire în cele din urma planul Lui, sau vom continua sa asezam interesele noastre egoiste mai presus de justificarea lui Dumnezeu în marea lupta?

Lectii din istoria lui Israel

Când Dumnezeu a chemat pe Israel sa fie poporul ales, planul lui nu era acela de a-i pregati doar pe ei pentru a fi vrednici de mântuire. Dumnezeu dorea ca poporul Israel sa aduca marturie înaintea tuturor natiunilor despre excelenta caracterului si a guvernarii Sale. Scopul existentei lui Israel a fost sa ilumineze lumea pentru ca toti sa astepte cu bucurie venirea lui Isus pe pamânt. A reusit sau a esuat Israel în misiunea lui? Stim ca ei nu au pregatit lumea pentru prima venire a lui Hristos. Va rog sa observati ca venirea lui Hristos a avut loc în ciuda esecului lor. Ati sesizat ca Domnul Isus a petrecut foarte putin timp în cautarea neamurilor - a lumii? Cea mai mare parte a timpului si energiei lui Isus au fost investite în efortul de a restabili starea poporului Israel, conducându-i la pocainta. Ei erau poporul prin care Dumnezeu dorea sa lumineze lumea. Prin urmare, Domnul Isus si-a petrecut cea mai mare parte a timpului în realizarea celei mai dificile lucrari - sfarâmând zidurile apatiei si prejudecatii, pentru a-i aduce înapoi la ascultarea de Dumnezeu.

În prezent, scopul existentei Adventismului este identic cu scopul existentei lui Israel. Dumnezeu nu îi pregateste numai pe adventisti pentru a fi vrednici de mântuire, dar El doreste ca noi sa fim martori ai excelentei caracterului si guvernarii Sale în fata lumii. Misiunea noastra este aceea de a pregati lumea pentru cea de a doua venire a lui Hristos. Întrebarea onesta care trebuie pusa acum este: Reuseste Adventismul sa-si îndeplineasca misiunea?

Probabil ca putem gasi un raspuns într-un editorial scris de William Johnsson, în Adventist Review din 3 iulie 1986. În urma unui sondaj de opinie menit sa stabileasca atitudinea publicului fata de Biserica Adventista s-a constatat ca: "Aproape 70 la suta dintre cei intervievati spun ca au auzit sau citit despre biserica. La întrebarea, ce le-a placut mai mult cu privire la noi, 52 la suta nu au putut da nici un raspuns. Alti 21 la suta au raspuns, 'Nimic deosebit'. Ceea ce înseamna ca, 73 la suta din public nu se pot gând la nici o caracteristica deosebita legata de biserica. Aceasta cifra este aproape egala cu raspunsurile date întrebării: 'Ce apreciati cel mai putin la adventisti?' Din nou, 51 la suta nu au dat nici un raspuns, iar alte 20 la suta au spus ca nu exista nimic care sa le displaca în mod special. Esecul bisericii de a proiecta o imagine bine conturata ma îngrijoreaza. . . . Sunt tulburat de faptul ca ascundem lumina noastra sub obroc".

Într-un alt sondaj de opinie raportat în Adventist Review din februarie 1995, doar 53 la suta auzisera despre Biserica Adventista de Ziua a Saptea. Pe lângă aceasta, a existat o crestere însemnata a numarului celor care ne-au confundat cu Biserica Sfintilor lui Isus Hristos din Zilele de pe Urma sau cu Martorii lui Iehova.

Trebuie sa punem din nou întrebarea: Reusim noi în îndeplinirea misiunii noastre de a pregati lumea pentru cea de a doua venire a lui Hristos? Adevarul cu care ne este foarte incomod sa ne confruntam este ca suntem în pericolul de a esua exact asa cum au esuat

iudeii cu doua mii de ani în urma.

Inspiratia expune planul lui Dumnezeu pentru aceasta biserica. "Hristos urmareste ca ordinea cereasca, sistemul ceresc de guvernământ, armonia divina a cerului, sa fie reprezentate în biserica Sa de pe pamânt. Prin aceasta este proslavit El în poporul Sau" (The Desire of Ages, p. 680). Observati ca Dumnezeu este proslavit doar atunci când biserica Sa dezvaluie înaintea lumii sistemul ceresc de guvernământ. Este acest sistem observabil în prezent în Biserica Adventista de Ziua a Saptea? Nu cumva planurile omenesti reusesc prea adesea sa prevaleze în detrimentul vointei explicite a lui Dumnezeu pentru aceasta biserica?

"Poporul lui Dumnezeu are o mare lucrare de facut. . . . Lumea trebuie sa vada în biserica lui Dumnezeu, adevarata ordine, adevarata disciplina, adevarata organizare" (Manuscris 30, 1900). Când ne vom îndeplini misiunea, Isus va putea reveni în aceasta lume. "Prin aceasta biserica, iubirea lui Dumnezeu va fi dezvaluita într-o manifestare finala si deplina înaintea lumii care trebuie sa fie luminata de slava ei" (Testimonies to Ministers, p. 50). Observati ca iubirea lui Dumnezeu va fi vazuta prin intermediul bisericii. Ea nu va fi vestita de îngeri sau de pietre, ci de poporul lui Dumnezeu. Prin urmare, succesul bisericii în reprezentarea caracterului lui Dumnezeu este foarte importanta pentru încheierea marii lupte.

Biserica noastra nu a reusit pâna în prezent sa-si îndeplineasca misiunea de a pregati lumea pentru revenirea lui Hristos. Ce avem de facut în aceasta situatie? Una dintre manierele de abordare pe care multi o adopta în zilele noastre este aceea de a ignora problemele din Biserica Adventista, orientându-se spre extinderea lucrării în lume. Aceasta abordare este atragatoare, deoarece Domnul Isus ne-a poruncit sa ducem Evanghelia pâna la marginile pamântului si deoarece în lume exista muti oameni care primesc Evanghelia, în timp ce biserica pare foarte rezistenta la orice reformatiune majora în interiorul ei. Pe de alta parte, daca trecem cu vederea neascultarea din interiorul bisericii si ne concentram asupra câstigării de suflete, beneficiem de o mai mare apreciere pentru lucrarile bune pe care le faptuim, chiar din partea bisericii însasi. Pe lângă aceasta, prezentare studiilor Biblice si conducerea oamenilor la botez ne ofera o satisfactie personala.

Dar aceasta este aceasta maniera de abordare, aceea pe care a folosit-o Domnul Hristos când a venit la poporul ales care esuase în misiune? El a petrecut trei ani si jumătate încercând sa restabileasca situatia bisericii Sale iubite care era în pericolul de a se auto distruge. Dar nu a lucrat aproape deloc pentru a ajunge la neamurile aflate în lume. Prioritatea numarului unu a lui Isus a fost aceea de a restabili situatia poporului Sau, pentru a-i face în stare sa duca solia adevarului la neamurile aflate în lume.

Regretatul Henry Baasch, care a slujit ca presedinte de conferinta, ne împartaseste un principiu vital si o avertizare importanta. "O lucrare muzicala este alcatuita din trei parti: melodie, ritm si acompaniament. Toate cele trei sunt esentiale, dar nu au importanta egala. Melodia trebuie sa fie partea cea mai proeminenta si sa nu fie acoperita de ritm sau de acompaniament. Evanghelizarea lumii prin predicarea si învățarea extensiva, prin publicatii si prin investirea unor sume mari de bani în campanii, constructii, echipamente, calatorii si altele - oricât de vitale ar fi - prin ele însele, nu pot împlini principala însărcinare încredintata bisericii ramasitei. Nu acestea constituie melodia. Ele sunt, cel mult, acompaniamentul. "Melodia este constituita de ceea ce face sa rasune pâna de parte, firav la început, dar din ce în ce mai clar, cântecul biruintei asupra pacatului, cântecul lui Moise si al Mielului, înaltându-

se sus, tot mai sus, mai aproape si tot mai aproape de Modelul ceresc, departe si tot mai departe de lume, pâna la punctul culminant al dezvaluiri finale si depline a harului Sau manifestat în vase care sunt din lut, dar care sunt diferite de tot ceea ce este lumesc si marturisesc în conformitate cu declaratia îngerului: "Aici este rabdarea sfinților, care pazesc poruncile lui Dumnezeu si credinta lui Isus". Apocalipsa 14:12. Aceasta marturie va fi rostita pentru prima data cu referire la o întreaga comunitate de sfinți.

"Laodiceea sa fie avertizata! Cândva, David s-a lasat copleșit de influenta magica a numarului (cf. 1Cronici 21:1) - acea strategie inspirata de Satana, care duce într-o maniera atât de subtila la mândria si multumirea de sine ce înlocuiesc în mod amagitor calitatea cu cantitatea, adevarata valoare cu mediocritatea si saracia cu aspectul pompos. Daca farmecului exercitat de numar, marime si cantitate, i se îngaduie sa ne amageasca, acesta va umple stratele Laodiceii cu ,copii nelegitimi' si va înmultii numarul celor din poporul de amestecatura care, asa cum s-a întâmplat în vechime, poate stavili marsul înaintarii ei la un nou ,Kadesh-barnea'. Dumnezeu nu permite sa se întâmple asa ceva!

"Laodicea trebuie sa-si evalueze bine propria cale! Sa se opreasca si sa-si faca inventarul, sa se cerceteze si sa descopere cu precizie punctul din care a deviat de la Modelul divin în multiplele ei activitati: pastorie, educatie, lucrare medicala, sociala, si altele. Sa-si marturiseasca în mod deschis neîmplinirile si sa ceara iertare, iar apoi sa-si traseze drumul spre viitor în armonie cu sfatul divin. Sa puna capat strategiei subtile a rationalismului, care face ca raul sa para bine si faradelegea o necesitate, în încercarea de a ,actualiza' ceea ce este vesnic nou si viu - întotdeauna cap si niciodata coada.

"Daca Laodicea nu se va supune unei auto-examinari oneste si la o disciplina de sine lipsite de compromis, asupra ei se va abate o încercare care va zgudui, va sfărâma rândurile ei si va spulbera întregul ei edificiu, cu toate accesoriile ei elaborate si echipamentele ei costisitoare, eliberând scena pentru a-i îngadui Domnul Însusi sa ia în stapânire împaratia cu o armata alcatuita prin ,unirea' celor ale caror nume si chipuri s-ar putea sa nu fi fost scris în vreun registru de evidenta al bisericii si nici pronuntat în fata unui amvon" (cf. Testimonies to Ministers, p. 300; Testimonies, vol. 5, p. 80; Romani 9:28). (Our Firm Foundation, Martie, 1989).

Sa ne aducem aminte ca aceasta avertizare puternica nu vine din partea vreunui critic al bisericii, ci din partea unui conducator care a înțeles clar ce anume constituie succesul si eșecul Bisericii Adventiste de Ziua a Saptea.

Prioritati

Misiunea principala a Bisericii Adventiste de Ziua a Saptea este justificarea lui Dumnezeu. Ea va fi îndeplinita prin curatirea sanctuarului ceresc. Dar, înainte ca sanctuarul ceresc sa fie curatit de raportul pacatelor, sanctuarul inimilor noastre trebuie curatit de întinarea pacatului, care continua sa dezonozeze numele lui Dumnezeu. La încheierea celor șase mii de ani de lupta împotriva minciunilor lui Satana, victoria lui Dumnezeu în marea controversa este legata întru totul de Adventism.

Misiunea secundara a Bisericii Adventiste de Ziua a Saptea este extinderea mondiala prin studii Biblice si câștigarea de suflete. Daca misiunea principala este înțeleasa si abordata, cea de a doua se va realiza cu deplin succes. Dar daca încercam sa inversam aceste prioritati, asa

cum am facut-o de multi ani încoace, vom esua mai departe. Noi am asezat carul înaintea boilor si, pur si simplu, s-a dovedit ca nu merge. Daca dorim ca extinderea misiunii sa reuseasca, trebuie sa rezulte dintr-o inima consacrata si ascultatoare.

Amintiti-va ca eforturile lui Hristos pe pamânt au avut scopul de a restabili starea poporului Sau la o ascultare din inima. În acelasi mod, dezvoltarea noastra trebuie sa decurga dintr-o ascultare totala si dintr-o iubire totala, fara alte rationamente care sa ne îndreptateasca în împlinirea dorintelor egoiste ale inimilor noastre. Considerentele noastre culturale trebuie abandonate în stabilirea a ceea ce este bine sau rau. Cele mai multe dintre problemele Bisericii Adventiste contemporane sunt rezultatul asezarii valorilor culturale mai presus de "Asa zice Domnul". Vom hotari noi, odata pentru totdeauna, sa ascultam de Dumnezeu, sau vom continua în încercarea de a-l obliga pe Dumnezeu sa urmeze calea noastra? Modul în care raspundem la aceasta întrebare va decide succesul sau esecul Bisericii Adventiste de Ziua a Saptea.

Apelul lui Ezechiel

Ezechiel a trait într-o perioada de apostazie si regres spiritual, iar Dumnezeu i-a dat un mesaj special pentru poporul Israel. "Acum, fiul omului, te-am pus strajer peste casa lui Israel. Tu trebuie sa asculti Cuvântul care iese din gura Mea, si sa-i înstiintezi din partea Mea" (Ezechiel 33:7). "Spune-le: „Pe viata Mea, zice Domnul Dumnezeu, ca nu doresc moartea pacatosului, ci sa se întoarca de la calea lui si sa traiasca. Întoarceti-va! Întoarceti-va de la calea voastra cea rea! Pentru ce vreti sa muriti, voi, casa lui Israel?" (Ezechiel 33:11). Acesta nu este doar un apel al lui Dumnezeu pentru poporul Sau razvratit din timpul lui Ezechiel; este apelul Lui pentru poporul Sau razvratit din zilele noastre. Dumnezeu spune: "Întoarceti-va înainte de a fi prea târziu. De ce vreti neaparat sa muriti, O casa a Adventismului?" Putem fi noi adventisti cu adevarat credinciosi în timp ce ignoram aceasta problema? O parte din responsabilitatea noastra ca membrii ai bisericii, este aceea de a contribui la vindecarea bisericii noastre, ca sa poata îndeplini atât misiunea ei principala, cât si pe cea secundara. Uneori, bisturiul chirurgului este dureros, iar procesul de vindecare este anevoios, dar Dumnezeul nostru plin de har este Marele Medic.

Exista chiar acum câteva capcane plasate cu atentie de catre Satana pentru a încerca sa submineze procesul de vindecare. Una dintre acestea este evanghelia compromisului, o evanghelie care spune ca, deoarece Isus a facut tot ceea ce era necesar pentru mântuire, tot ceea ce trebuie sa facem noi este sa credem si sa lasam restul în grija Sa. Astfel, avem asigurarea absoluta a mântuirii. Aceasta evanghelie patrunde în Adventism de treizeci de ani si a devenit foarte puternica în ultimii zece ani. Este o evanghelie care ofera o falsa asigurare cu privire la mântuire, deoarece ne promite ca putem fi mântuiti continuând sa pacatuiem. Ea învata ca putem ignora micile noastre pacate - pacatele care ne învaluie - pentru ca Isus ne iubeste în mod neconditionat. Atât timp cât continuam sa credem în El ca Mântuitor personal, vom ramâne într-o relatie mântuitoare cu El, indiferent de pacatele noastre continue. Aceasta capcana poate cauza o pierdere a adventistilor sinceri, mai mare decât orice alta capcana.

O alta capcana a Satanei este umanismul si prioritatile culturale. Aceasta înseamna a decide binele si raul în virtutea celor mai bune rationamente omenesti disponibile. Întreprindem studii si pe temeiul lor hotarâm ceea ce trebuie sau nu realizat. Apelam la cercetarile celor

mai buni teologi si la cea mai buna logica, în timp ce lasam la o parte sfatul inspirat si învechit, considerând ca este necesara o reinterpretare culturala.

O alta capcana este cultivarea unui spirit critic. Unii înțeleg cu claritate problemele din biserica si își petrec tot timpul cu expunerea si evidentierea pacatelor. Satana face ca aceste persoane sa devina negativiste cu privire la tot ceea vad.

Si în cele din urma, cea mai subtila dintre capcanele Satanei este capcana moderatiei. Vrem ca totul sa fie echilibrat; vrem sa evitam extremele de orice natura. Înțelegem ca în biserica exista anumite probleme, dar ascultam rapoartele privitoare la sufletele care sunt convertite si tragem concluzia ca suntem pe calea cea buna. Având în vedere dezvoltarea si progresul nostru, credem ca lucrurile nu pot fi atât de grave precum par. Problemele despre care se vorbeste trebuie sa fie problemele altora, asa ca putem sa le ignoram fara motive de îngrijorare. Chiar daca scolile si spitalele noastre întâmpina dificultati, nu facem decât sa pastram tacerea - este cea mai sigura cale. Da, este foarte ispititor sa te feresti de foc, ca sa nu fii în pericolul de a arde.

Dar este aceasta tacere în armonie cu apelul lui Ezechiel? Suntem noi niste strajeri credinciosi daca pastram tacerea, în timp ce vrajmasul sufletelor noastre se catara pe ziduri? Sau vom face tot ceea ce putem pentru a salva si vindeca biserica noastra? Nu putem aduce o marturie adventista unica, daca nu avem un mesaj adventist unic. Evanghelia Adventismului este diferita de evanghelia Crestinismului contemporan. Vom lasa noi sa moara evanghelia Adventismului? Modul în care înțelegem noi marea lupta dintre Hristos si Satana este întrutotul unic. Vom lasa noi aceasta înțelegere sa moara datorita tacerii noastre? Modul în care înțelegem noi relatia dintre lege si har este unic. Pâna si conceptia noastra despre reforma sanataii este unica, deoarece noi nu traim sanatos cu scopul de a evita bolile sau de a trai mai mult, ci pentru a-I îngadui lui Dumnezeu sa sfinteasca pe deplin sufletul. Pentru ca Dumnezeu sa aiba posibilitatea de a învinge în batalia care se da pe terenul mintii noastre, trebuie sa promovam cele mai înalte standarde în stilul de viata. Avem o înțelegere unica privitoare la profetul modern prin care Dumnezeu vorbeste cu aceiasi autoritate cu care a vorbit în trecut prin apostolul Pavel.

Dorim noi sa fim adventisti de ziua a saptea? Suntem noi gata sa pregatim calea justificarii finale a caracterului lui Dumnezeu? Suntem noi doritori sa traim în edificiul înaltat în domeniul delimitat de avanposturile punctelor noastre de credinta? Pretul este mare, dar rasplata este dincolo de tot ceea ce am putea sa ne imaginam.

"Daca alergând cu cei ce alearga pe picioare, ei te obosesc, cum vei putea sa te iei la întrecere cu niste cai? Si daca nu te crezi la adapost decât într-o tara linistita, ce vei face pe malurile îngâmfate ale Iordanului? (Jeremia 12:5). Astazi ne aflam într-o tara a pacii si alergam cu cei ce alearga pe picioare. Înaintea noastra sunt caii si malurile Iordanului. Acesta este timpul nostru de pregatire, timpul de a ne întari caracterele. Daca biserica militanta va ajunge vreodata biserica triumfatoare, atunci trebuie sa luam în serios numele de adventist de ziua a saptea. Trebuie sa stim cine suntem si de ce existam. Trebuie sa îndeplinim misiunea noastra principala si pe cea secundara, pentru ca eforturile noastre sa poata fi binecuvântate de Dumnezeu. Sa ne rugam ca materialul dur al inimii noastre sa fie înmuiat, pentru ca înviorarea ploii timpurii sa ne poata conduce la puternica ploaie târzie. Mai presus de toate,

sa ne rugam ca aceasta generatie de adventisti de ziua a saptea sa fie ultima generatie de pe acest pamânt blestemat de pacat.